

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoE/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8409202874
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8409202874.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, na ul. Pribinovej č. 25, IČO: 35 807 598, zast. Advocate, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti dedičom po povinnej W. S., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.X.XXXX, naposledy bytom O. M. D. XX, 1. W. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XX - syn poručiťky, 2. H. B., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XXX - dcéra poručiťky, 3. A. S., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XXX - dcéra poručiťky, 4. B. S., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., M. č. XX - dcéra poručiťky, 5. V. S., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XX - syn poručiťky, 6. Q. S., rod. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XXX - dcéra poručiťky, 7. B. S., nar. X.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XX - syn poručiťky, 8. Q. B., rod. S., nar. XX.X.XXXX, bytom O. M. D. č. XX - dcéra poručiťky, 9. B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. M. D. č. XX - syn poručiťky, I. S., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX - vnučka poručiťky, I. S., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX - vnuk poručiťky, C. S., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX - vnučka poručiťky, B. S., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX - vnuk poručiťky, o vymoženie 1 142,30 Eur s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok č.k. 2Er 466/2009 - 50 zo dňa 15.4.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa uznesenie vo výroku I., II. a IV.

II. V r a c i a vec na postup podľa § 374 ods. 4 O.s.p. vo vzťahu k trovám exekúcie.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju z dôvodu, že sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej formulárovej zmluvy a rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Trovy exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal.

Oprávnený v odvolaní navrhol uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodcovská doložka je nevýhradnou. Rovnako namietal, že zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Podaním odvolania sa rozhodnutie vo výroku III. (o trovách exekúcie) zo zákona zrušilo, keďže proti nemu zákon nepripúšťa odvolanie a rozhodnutie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom. V tejto časti opätovne rozhodne sudca súdu prvého stupňa (§ 58 ods. 6 Exekučného poriadku, § 374 ods. 4 O.s.p.). Vzhľadom na úmrtie pôvodnej povinnej počas tejto exekúcie, odvolací súd konal s jej univerzálnymi nástupcami.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd prvého stupňa aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 146/2011, 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 1.11.2011).

Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27.9.2010 ani právneho názoru, ktorý by mal byť oprávnenému známy z uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 6CoE 73/2012, 6CoE 74/2012, 6CoE 95/2012, 6CoE 16/2012, 6CoE 12/2011, 6CoE 173/2011, 6CoE 1/2012 20CoE 40/2012, 20CoE 70/2012, 20CoE 73/2012, 20CoE 132/2012, 20CoE 200/2012, 20CoE 210/2012 (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci I. ÚS 610/2012).

„Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31. 12. 2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008.“

Právna veda na tento problém nevýhradnej doložky reaguje Kristiánom Csachom: „Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami“ (Štandardné zmluvy, str. 214, Vydavateľ Aleš Čeněk).

Rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná, a teda nevyvoláva právne účinky obdobne, ako keď rozhodcovskej zmluvy niet (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci 6CoE 66/2012, 6CoE 256/2012).

Na veci nič nemení uzavretie zmluvy o úvere pred 1.1.2008, pretože súdu nič nebráni judikovať nekalosť rozhodcovskej doložky podľa generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zakotvenej do zákona od 1.4.2004 (k spotrebiteľskej zmluve pozri § 23a zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 9/2012). Oprávnený si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky odvolací súd vidí tiež v geografickom faktore v zmysle judikatúry. Nepriemeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Už len samotná vzdialenosť cca

400 km na rozhodcovské konanie je odradzujúca (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 - C-244/98 OcéanoGrupoEditorial).

Je potrebné zdôrazniť, že Európska únia vzhľadom na význam ochrany spotrebiteľa a v záujme vyššej kvality života ľudí podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku s poukazom na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 -C-244/98 Océano Grupo Editorial, tiež C-40/08 Asturcom).

Postupom prvostupňového súdu nedošlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6Cdo 7/2013:

„K odňatiu možnosti oprávnenej konať pred súdom nedošlo ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasťou práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz mohol vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 740). Podľa Slovníka súčasného slovenského jazyka vydaného Vedou, vydavateľstvom Slovenskej akadémie vied, Bratislava 2011 (2. zv), kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonomie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

Ak za porušenie zásady kontradiktórnosti by mal byť považovaný aj procesný postup exekučného súdu spočívajúci v tom, že po vyžiadaní si úverovej zmluvy od oprávneného, neoboznámil tento účastníka exekučného konania so svojím stanoviskom o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v tejto zmluve, potom podľa názoru dovolacieho súdu, za situácie, že platné právo pripúšťa proti rozhodnutiu exekučného súdu o zastavení exekúcie odvolanie, treba tento nedostatok považovať za zhojený možnosťou oprávneného vyjadriť svoje námietky ku skutkovým zisteniam exekučného súdu vyvođeným z ním predloženého listinného dôkazu a k právnym záverom z toho vyplývajúcim v podanom odvolaní. Iný názor, vychádzajúci z nemožnosti zhojenia uvedeného nedostatku inak než zrušením rozhodnutí odvolacieho a exekučného súdu a vrátením veci na opätovné rozhodnutie, by odporoval zásade efektivity konania, pretože zrušenie rozhodnutí by zbytočne zvyšovalo náklady účastníkov konania ako aj náklady na výkon súdnictva, a tým by bolo aj v rozpore s jedným zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp racionality.

V preskúmvanej veci oprávnená možnosť podať odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie aj využila a v podanom opravnom prostriedku vyjadrila, okrem iného, aj svoj nesúhlas s právnymi závermi exekučného súdu o neplatnosti rozhodcovskej doložky.

K odňatiu možnosti oprávnenej konať pred exekučným súdom nedošlo ani tým, že exekučný súd nevytýčil vo veci pojednávanie, pretože v čase rozhodovania tohto súdu takáto povinnosť uzákonená nebola. Jej neskoršie včlenenie do zákona bolo dôsledkom zjavnej chyby zákonodarcu, čoho dôkazom je dôvodová správa k zákonu č. 230/2012 Z. z. Pokiaľ jediným dôkazom pre posúdenie spôsobilosti rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom z hľadiska platnosti či neplatnosti rozhodcovskej doložky bola listina obsahujúca túto doložku (úverová zmluva), nebolo potrebné na vykonanie tohto dôkazu nariadiť pojednávanie. Tento záver možno vyvodiť zo samotnej povahy exekučného konania, ktoré nie je v zásade konaním sporovým, a tiež zo skutočnosti, že posúdenie platnosti písomnej rozhodcovskej doložky bolo právnou otázkou. Nariadenie pojednávania by za týchto okolností, ako aj s prihliadnutím na možnosť opravného konania, bolo zbytočné a odporovalo zásade hospodárnosti konania. Vykonanie dôkazu listinou jej prečítaním alebo oznámením obsahu na pojednávaní vyžaduje ustanovenie § 129 ods. 1 O. s. p., ktoré primerane platí aj pre exekučné konanie, len ak sa nariaďuje pojednávanie.“

V súlade s vyššie uvedeným odvolací súd konštatuje, že k odňatiu možnosti oprávneného konať nedošlo.

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení za neprípustnú a jej zastavení ako správne vrátane osvojenia si dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 58 ods. 6 Exekučného poriadku proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 nemožno podať mimoriadne dovolanie.

Pokiaľ Exekučný poriadok výslovne neuvádza, že proti rozhodnutiu súdu je prípustné odvolanie, nie je takéto odvolanie proti v zákone uvedenému rozhodnutiu súdu prípustné. Proti rozhodnutiu o trovách exekúcie nie je odvolanie prípustné.

Keďže bolo napadnuté rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom, odvolanie proti nemu prípustné nie je, odvolací súd vracia vec na postup podľa § 374 ods. 4 O.s.p. na rozhodnutie o trovách exekúcie. O trovách exekúcie rozhodne príslušný sudca súdu prvého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.